

men derfor siger jeg ikke, at der ikke kan være den Mand, der behøver Mere. Naar man vil undersøge, hvad der i Fængslerne bliver tilovers fra Middagsbordet, efterat der er spist, og finder, at der paa mangfoldige Steder, ja næsten ved alle Fængsler kommer en ikke ubetydelig Mængde Levninger tilbage, saa siger jeg, at den Mand, der klager over Savn af Brød og styber sin Middagsmad fra sig, klager med Urette. Naar først Alt bliver spist op ved Middagsbordet, kan Klagen over Savn af Brød komme frem og være berettiget, vel at mærke, naar den er almindelig, thi det enkelte Tilfælde er ingen Regel; men man behøver blot at undersøge, hvad der bliver solgt som Affald og brugt til Svineføde, for at komme til den Erkjendelse, at der bliver en ikke ubetydelig Mængde tilovers. Lad os imidlertid gaae ind paa, at dette halve Pund Brød virkelig savnes, og at det er rigtigt, at en Sammenligning mellem, hvad der gives i Fængslet paa Bredløselille Mark og hvad der gives i Fængslet paa Christianshavn, kunde føre Fangerne paa det sidste Sted til at begjære et halvt Pund mere, ligesom Præsten i det ene Fængsel begjærer Brænde, naar Præsten i det andet faaer det — jeg erkjender, at det er et Lighedshensyn, hvorfor Noget kan tale, og jeg skal indrømme, at den store Deel af Verden lever af Misundelse — saa vil jeg spørge, om ikke den Forskjel af 7 Rd. pr. Individ i Arbeidspenge, der er mellem Bredløselille og Christianshavn, repræsenterer mere end et halvt Pund Brød daglig, som kun kan anslaaes til 5 Rd. om Aaret. Nu vil det ærede Medlem sige, at vi ikke kunne regne gennemsnitsviis, og det indrømmer jeg; her gjælder det om den enkelte Mand, og om ham siger det ærede Medlem, at han kun i een Uge har faaet Overarbeidspenge, men ikke i de øvrige; men jeg spørger da, om det ærede Medlem veed, om denne Mand har arbeidet med en passende Tid, thi jeg paastaar, at Enhver ved det Arbeide, han har havt, kan skaffe sig Overarbeidspenge, naar han vil være tilbørlig flittig. Ved dette Arbeide er der den Banffelighed, der ligger i Sagens Natur, at der ikke kan anbringes et ubegrænset Antal, idet der kun er Plads til visse Folk, og disse

maa da arbejde med tilstrækkelige Kræfter; derfor maa man tage de stærkeste Fanger dertil, men dette fremkalder Misnøje hos de vedkommende Personer, de ville ikke anvendes til dette Arbeide og gjøre hyppig Alt, hvad de kunne, for at gjøre Tiden ubehagelig for dem, der skulle bruge dem til at arbejde. Der er intet Andet for end at tage Følgerne deraf, og laaber man sig trods, har man ingen Magt mere over de Folk, som dog ikke ere der for deres Dybers Skyld. Den paagjældende Person har jo været advaret; det er ikke første Gang, han er i Fængslet; hvorfor er han da ikke bleven udenfor? Dersom han havde søgt til sit Arbeide, da han kom ud, saa var han der ikke, saa havde han ikke behøvet at udsætte sig for alle disse Ubehageligheder. Man skal lægge Mærke til, at det havde staaet til ham, der er en kraftig Mand, at erhverve saa Meget, at han kunde kjøbe sit halve Pund Brød til de halvandet Pund (Falleesen: Det er ikke Meningen med Overarbeidspengene!). So, det er netop Meningen dermed! Overarbeidspengene ere tilbeelte Fangerne, for at de dermed kunne udfylde de Savn, der maatte opstaae af, at man muligens har givet dem forlidt. Overarbeidspengene skulle have en dobbelt Anvendelse; for det Første vil man derigjennem opmuntre Fangerne til Virksomhed og Flid og sætte dem istand til at opspare nogle Skillinger, som de, naar de forlade Fængslet, kunne bruge til deres fremtidige Udvikling og Befordring; men for det Andet — og det er Hovedsagen, det er den Betragtning, hvorfra man gaaer ud i Fængslerne — skulle Fangerne derigjennem have et Middel til at forskaffe sig enkelte Behageligheds- og Nødvendighedsartikler i selve Fængslet. De bruge disse Penge til forskellige Ting, f. Ex. til Tobak etc.; jeg vil ikke sige, at dette er en heldig Anvendelse, men jeg spørger, om den Fange, der har Penge til Straatobak, Snustobak eller deslige, kan have Marsag til at klage over Savnet af tilstrækkelig Kost? Han kunde jo anvende sine Penge dertil istedetfor til denne Overdaadighed. Jeg veed godt, at man kan sige, at mange Menneker leve ligesaa meget af Tobak som af Kost, og at det er et slet Exempel — ja jeg vil sige et umaadeligt slet Exempel — som disse Tobaksbrugere give, men vi kunne ikke hindre, at dette